

sps

Groentetuin

*Tot nu toe werd alles verbrand
wat slecht is voor het milieu!
Lees verder op blz. 8*

Yapukepa's contactpersoon

*„Al spreekt hij geen Nederlands,
met Engels kan hij
behoorlijk uit de voeten“.
Lees verder op blz. 13*

Martince

*Heeft een ernstige
aangeboren heupafwijking.
Lees verder op blz. 6*

**Wij wensen u
een voorspoedig**

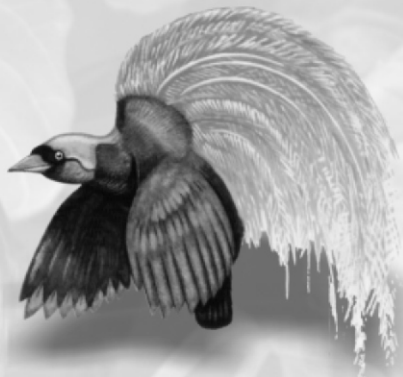
2021

*website: www.spsng.nl
e-mail: info@spsng.nl*

Nederland moet zich inzetten voor vrij Papua

Beste Papoea vrienden,

Wat is de wereld toch veranderd door corona denk ik nu ik dit voorwoord voor U aan het schrijven ben. Ik hoop dat U dit voorwoord kunt lezen in goede gezondheid en ook met goede gevoelens. Corona heeft zeker ook te maken voor onze papoeaprojecten, oa door de correspondentie met onze projecten.

Helaas moet ik U mededelen dat de verhouding tussen de Papoea's en de Indonesiërs op gewelddadige manier verstoord wordt. Dit zal dit ook betrekking hebben op de medische verzorging tijdens de corona en zullen daarom onze projecten extra aandacht van ons vragen. Het goede nieuws is dat vele projecten voorspoedig verlopen door middel van Uw financiële steun. Wij hebben bericht gekregen van Dhr. Oei dat door mede de financiële steun van de SPS de stichting Oogzorg VerWeg Dichtbij twee outreach projecten oogzorg inclusief staaroperaties hebben kunnen verstrekken.

Ook werden bij twee lagere scholen kinderen op gezichtsvermogen onderzocht en aan de kinderen waar nodig, een bril verstrekt. De scholen waren in Sentani en in Arso, gemeente Keerom. Ook een project in kampong Lembah Suneri dat een arme kampong is gelegen op 20 km van Biak is een school gerenoveerd waar nieuwe schoolbanken zijn geplaatst zodat de kinderen niet meer op de vloer hoeven te zitten en er is een toiletgebouwtje gebouwd, en voor het benodigde water is er een regenton geplaatst om het water van het dak op te vangen.

Wij kunnen niet alles benoemen maar dit zijn projecten die wij ook ondersteunen. Ondanks corona heb ik op 24 september jl op gepaste wijze toch namens de SPS een krans kunnen leggen bij het monument van de Papoea's in Bronbeek. Het was een sobere maar daarom niet minder sfeervolle herdenking.

Nogmaals heel veel dank,
Namens het bestuur van onze stichting
Wens ik U fijne kerstdagen en een coronavrij 2021

Wim van Luyn, voorzitter

Verslag van de afgelopen periode in Sorong en Manokwari

SPS, dank voor jullie goede gaven, 4 x 700 euro

Voor **Kaimana** heb ik het geld al doorgestuurd aan pater Johannes Sedik, de opvolger van Lukas Sasior. Samen met zr. Maturbongs zullen ze bekijken wie van de patienten de hulp het meeste nodig heeft.

Het geld voor **Fakfak** is bij zr. Vitali, een zuster van "Onder de Bogen" (in Nederland nog gehuisvest in Maastricht). Ik hoop zeer binnenkort een rapportje van haar te ontvangen hoe het geld besteed is. Het meeste zal, zo leert de ervaring, gaan naar patiënten en schoolkinderen.

In **Sorong** hebben we mevr. Stien Liem-Wermasubun geholpen met dit bedrag, dat haar in beetje (iedere maand iets) wordt geschonken, ook afhankelijk van medische behandeling. Stien (80 jaar) was getrouwd met een 'arme' chinees Beng Liem. Ze is al meer dan 30 jaar weduwe. Zij zelf is half Papuaas half Moluks. Ze hadden drie kinderen, van wie een zoon reeds is overleden. De kinderen wonen in Manado, en kijken weinig naar mama/oma om. Een ongetrouwde kleindochter woont bij haar in en verzorgt haar. Je ziet dat vaak bij gemengde huwelijken, uiteindelijk hoor je nergens bij. De chinezen kijken niet naar je om, en je eigen familie ook niet meer. De oudjes zijn van hun kinderen afhankelijk, geen pensioen, geen levensverzekering. Beng Liem was automonteur, maar liet zijn vrouw achter zonder spaarcentjes. Zo werd Stien afhankelijk van wat burens en de Kerk haar geven.

Nu heeft ze suiker (diabetes) en een grote wond aan haar been, zodat ze geen kant meer op kan. De dokter zegt dat er eigenlijk geamputeerd moet worden, maar wie gaat dat betalen? Al enkele maanden hopen we haar met de kosten van haar levensonderhoud en wat medicijnen: elke maand ongeveer Rp 800.000 (dus 10 miljoen in een jaar). Stien is nog 'van de Nederlandse tijd' en spreekt nog een beetje Nederlands (ze kreeg ooit een onderwijzers-opleiding, maar gaf nooit les).

Ze dankt U allerhartelijkst voor Uw hulp.

In **Manokwari** (waar ik zelf woon) heb ik de Euro 700 als volgt besteed:

- **Benny Hagi**

Benny is oorspronkelijk afkomstig van het zuiden (Merauke). Hij is getrouwd en heeft vier kinderen. Benny is op latere leeftijd blind geworden, en heeft zijn baan als ambtenaar verloren, en daarom geen vaste inkomsten meer. Hij heeft nog schoolgaande kinderen. Zijn hoop is zijn kinderen. Zijn vrouw helpt wat met de was te doen en te strijken voor mensen uit de buurt. Met dit geld kan Benny minstens in het eerste levensonderhoud voorzien (rijst! vier grote zakken, vier maanden te gaan).

- **Mevr. Eman**

Mevrouw Eman is oorspronkelijk van het eiland Flores; ze was getrouwd (niet officieel) met een Papua, maar is al meer dan tien jaar weduwe. Haar twee jongste kinderen (dochters, tieners) zijn zwak begaafd. Ze heeft nog een zoon, getrouwd, maar die woont buiten Papua. De twee meisjes komen zelden buiten, en helpen mama met het verzorgen van enkele varkens. Maar, zoals zo vaak, men eet zijn eigen kinderen op. De varkens werden verkocht voordat er nieuwe biggetjes waren. Geen geld meer, geen varkens. Met twee miljoen Rp kan de familie Eman nu twee biggen kopen, en weer verder gaan met fokken en vet mesten. De dochters zijn stand by om te helpen.

- **Jenny Samsudin**

Rp 4 miljoen om naar de dokter te gaan in Manado. Jenny woont al meer dan 20 jaar in Papua, aan de rand van de stad Manokwari. Ze is van Manado, en onofficieel getrouwd met een man van Makasar (islamiët). Ze hebben vier kinderen, allen al getrouwd, maar niet woonachtig in Manokwari. Alleen een zoon kijkt af en toe een beetje naar papa en mama om. Samsudin verdient de kost met klusjes als timmerman en met het rondrijden op een gehuurde of geleende bromfiets-taxi. Geen vetpot. Nu is bij Jenny (rond de vijftig, maar ze ziet er met haar tandeloze mond veel ouder uit) geconstateerd dat ze iets aan haar baarmoeder heeft (een 'vlesboom' ? hopelijk geen kanker). In Manokwari kan dat niet nagekeken en/of geopereerd worden. Daarom per boot naar Manado, waar ze familie heeft, die haar kan bijstaan (eten halen etc) als ze opgenomen zou moeten worden. Ze is niet verzekerd. Het ziekenhuis is niet al te duur, maar ook niet gratis, en wat een dokter aan kosten gaat vragen is niet duidelijk.

- **Augustina Asem**

Rp 2.500.000 voor een winkeltje aan de voorkant van haar hus (zgn. 'kios'). Agus is van de Oost-Aifat (centrale bergland van de Vogelkop). Ze woont al 30 jaar in Manokwari, en is getrouwd met Paulus, ook een Aifatter. Ze hebben geen kinderen. Maar hun huis is wel altijd vol met kinderen en jeugd uit haar geboortestreek, die naar Manokwari komen om op school te gaan of hun geluk te beproeven. Thuis zeggen ze "Ga maar naar tante Agu in Manokwari, die zorgt wel voor jullie". Maar Paulus en Agus missen de middelen om voor al die kinderen te zorgen (Paulus is gepensioneerd ambtenaar en heeft een klein pensioen). Met de tweeenhalve miljoen kan Agus een planken hokje bouwen in haar voortuintje, en daar wat levensmiddelen verkopen. Ze heeft dus wat om handen, en met de winst van haar kleine toko kan ze al haar pleegkinderen een paar stappen vooruit helpen.

Ik zelf blijf zoveel mogelijk op het school- en internaatsterrein. Een enkele keer de stad in naar de bank of naar een naburig dorp voor kerkelijke assistentie. Zoals voor bijna iedereen een mooie gelegenheid om orde te stellen op schoonmaak, administratie en

correspondentie. Wel blijft voor- en achterdeur openstaan voor iedereen die een pastor nodig heeft, en dat kan van alles zijn.... Tijdens het schrijven van deze brief werd ik onderbroken door de volgende gasten:

- **Een blinde man**

Weduwnaar met vier kinderen die om rijst kwam vragen. Hij was aan het verkeerde adres want voor deze groep van 'mensen met een handicap' is er toevallig wel een instantie die hulp verleent. Het is te begrijpen dat hij van twee walletjes wil eten, want het zijn maar walletjes, niet met dikke klinkers bestraat. Dan maar geld voor de taxi terug naar huis en de blinden-opvang.

- **Buurman**

Een man die kwam vertellen dat zijn buurman hedenmorgen al was overleden. Een migrant van het eiland Timor, nauwelijks 30 jaar oud, dochtertje van drie jaar, toevallig net twee maanden geleden officieel getrouwd. Hij overleed in de stad, maar het stoffelijk overschot werd hier in de buurt bij familie opgebaard, want hier is meer ruimte. Met de familie in zijn geboorte-kampung is het geregeld (zij stuurden een hoop duiten) dat het stoffelijk overschot morgen per vliegtuig naar Kupang (op Timor) vertrekt. De kist moet gezegend, een eucharistieviering aan huis, vanavond nog, er hebben zich al meer dan honderd Timorezen verzameld.... je laat een streekgenoot niet zomaar gaan. Omdat ik nog allerlei gasten had, was een collega bereid voor te gaan in het gebed bij de rouwenden (met de auto, drie kilometer van hier, over een landweggetje, door een rivier.. hopelijk staat het water niet al te hoog). De collega zal wel laat thuiskomen, want na de dienst moet er ook nog flink gegeten worden, de meeste vrouwen zie je niet in de dienst, die staan nu (acht uur 's avonds) in de keuken. De familie (over de honderd dus!) zal niet slapen, blijft waken totdat het vliegtuig morgenochtend vertrekt. Pas daarna naar bed (en dus afwezig op het werk).

- **Buurvrouw**

Een javaanse boerin, voornamelijk javaans sprekend (dat ik niet versta), die achter op het terrein in een hutje woont en leeft van de spinazie-opbrengst. Ze kwam een rijpe tros bananen brengen. Geven van wat je tekort komt

- **Blauw oog**

Een joch van het internaat met een geweldig blauw oog, potdicht. Was twee dagen geleden al tegen een elleboog van een vriendje gebotst, maar kon nu pas niet uit zijn oog kijken en begon te klagen. Met een surveillant van het internaat naar het naast ons terrein gelegen politie-ziekenhuis. (Na tien minuten al weer terug met een paar pillen antibiotica, en honderdduizend rupiah armer: Rp 50.000 voor de dokter, Rp 25.000

voor de verpleegster, Rp 15.000 administratiekosten en Rp 35.000 medicijnen; Rp 100.000 staat gelijk aan zes euro!).

Geen handen geven dus, niet altijd een mondkapje, niet altijd echt anderhalve meter afstand. Ik ben al jaren wat rokerig-hijgerig, maar heb maanden geen koorts (koorts is hier meestal een teken van malaria). Toch denk ik soms: "Het zou toch niet dat ...". Wachten op een vaccin, wij zullen in deze uithoek van de wereld wel een half jaar later geprikt worden dan jullie, zou het niet!?

Een goede gezondheid, alle goeds, oprechte dank voor alle aandacht en steun.

Hartelijke groeten,
Ton Tromp

Verslag van de afgelopen periode in Biak.

• Waterproject

Kampong Lembah Suneri is een arme kampong ongeveer 20 km van Biak.mnDe school daar hebben we in 2018 gerenoveerd, schoolbanken laten maken zodat de kinderen niet meer op de vloer hoefden te zitten, en er een toiletgebouwtje gebouwd, voor het benodigde water is er een regenton geplaatst om water van het dak op te vangen. Bij ons bezoek in 2018 werd duidelijk dat de watervoorziening in de kampong bestaat uit een klein riviertje met door zand vervuilt water. Het water om te drinken en te koken wordt zoveel mogelijk van het dak opgevangen maar bij droogte noodgedwongen uit het riviertje gehaald. Om te kijken of er aan deze slechte situatie iets te doen is, zijn we op een zondagmorgen in september 2018 met Inge en Chris naar de kampong toe gegaan om met de mannen te kunnen praten over het water, of liever gezegd het gebrek eraan. We werden meegenomen naar een plaats waar water uit de rotsen komt ongeveer 1 km van de kampong, het regende heel hard, de man heeft een pad gekapt waar wij langs konden. Het is een prima waterbron, we hebben besloten om daar een bak te laten maken waar het water opgevangen kan worden, en tylene leiding om dan via vrijeval naar een tappunt in de kampong te laten lopen. Charles en Robert van het waterbedrijf hebben gezorgd voor de aanleg. We hebben de leiding niet helemaal naar de kampong kunnen leggen door hoogte verschil, we hebben nu een tappunt een 400 meter van de kampong geplaatst, waar de mensen in kampong erg blij mee zijn ze hoeven geen kilometers meer te lopen voor water. Ik heb ze aangeraden om een waterpompje op zonne-energie aan te schaffen dat gaan ze bespreken. Wij sluiten dit project af, niet helemaal tot mijn tevredenheid, maar soms gaan dingen anders dan je ze gepland hebt

- **Martince**

In 2012 kwam de moeder met haar toen 11-jarige dochter Martince naar ons toe, in Biak. Martince heeft een ernstige aangeboren heupafwijking en veel pijn, we hebben daar X-foto's van laten maken en die in Nederland aan een orthopedisch chirurg laten zien, hij gaf aan dat dit wel te verhelpen is, maar dat het een grote ingreep zou worden. Zij werd onderzocht in Solo (Java) daar werd gezegd dat haar skelet eerst volgroeit moest zijn voordat zij konden opereren. De ouders zijn arm, vader is visser en moeder maakt een soort snacks op traditionele manier. De moeder komt over als een vrouw die gaat voor de zorg voor haar gezin al zijn de omstandigheden ronduit miserabel. Martince kreeg extra calciumrijke melk, zodat haar conditie verbeterde en haar botten sterker, dat was erg belangrijk voor de operatie. Dit jaar 2019 heeft Margriet gezorgd dat Martince een verwijzing heeft gekregen om naar Yogyakarta te gaan voor haar heupoperatie. In juni hebben we gezorgd dat Martince en haar moeder naar Yogyakarta konden vertrekken. Na onderzoek in het ziekenhuis moest eerst haar gebit hersteld worden, om infecties na de operatie te voorkomen. De eerste operatie werd uitgevoerd begin september en na een week waardoor zij de spieren van haar been konden oprekken, pas daarna kon er een nieuw heupgewricht worden geplaatst. Inge heeft regelmatig contact gehad en zorgde dat de moeder geld kreeg voor dat ook haar verblijf daar betaald werd.

Martince stuurde ons regelmatig berichtjes en foto, erg leuk dat zij dat nu zelf kan, zij is blij en dankbaar maar heeft ook erg veel pijn gehad, gelukkig is het een positief sterk meisje. Martince moest weer voorzichtig leren lopen, maar het is nog pijnlijk. In december 2019 waren Martince en haar moeder na 6 maand weer thuis in Biak. Samen met Inge in februari een bezoek aan haar gebracht, Martince en haar moeder waren erg blij ons zien, Martince liet ons zien hoe ze liep zonder krukken en heeft geen pijn meer. Haar moeder kwam met een grote tas naar buiten vol met foto's, Martince kan pas in juni weer naar school en wil graag Engelse les want daar heeft zij nu wel tijd voor. We hebben gezorgd dat ze thuis Engelse twee keer in de week les krijgt van Jenny. Wij kennen Jenny waar we een opleiding Engels voor hebben betaald, zij staat nu voor de klas.

- **Laura Sroyer**

Laura komt uit een gezin met 10 kinderen, 4 kinderen gaan naar de lagere school en hoeven geen schoolgeld te betalen. Laura gaat naar het vervolgonderwijs waarvoor wij het schoolgeld betalen. De ander kinderen zijn gestopt omdat er geen geld was om de school te betalen, we hebben geprobeerd om ze te stimuleren om weer naar school te gaan en wij schoolgeld zouden betalen maar dat is niet gelukt, we hebben ze nu weer de kans gegeven om in juni naar school te gaan.

• Vier weesmeisjes

Deze meisjes woonden in 2016 met stiefbroer in een krotwoning, heel erg triest om te zien. We zijn in overleg met Inge en Margriet in actie gekomen. Inge heeft gezorgd voor bouwmaterialen, zodat de stiefbroer een huis kon bouwen, en daar wonen ze nu al drie jaar in.

Toen wij vorig jaar hoorden dat het oudste meisje Seba TBC had, heeft Margriet gezorgd dat ze naar de dokter ging en medicijnen kreeg. Zij is gelukkig weer gezond en gaat ook weer naar school. Vanaf 2016 betalen wij het schoolgeld voor deze kinderen, ook dit schooljaar weer.

• Joice

Joice heeft twee kinderen en zorgt voor twee gehandicapte kinderen van haar overleden zus, de man van de overleden zus heeft vrouw en kinderen in de steek gelaten. De zus van Joice heeft haar een woning en auto nagelaten, met verhuren van de auto probeert ze wat geld te verdienen. Er is veel concurrentie en zij verdient dus heel weinig, zij kan zelf niet gaan werken omdat ze de zorg heeft over de twee gehandicapte kinderen. Ook Joice en de kinderen zitten in het rijstproject. De jongen ligt meestal op de vloer kijkt rond maar reageert niet, zijn zusje Izumi kan niet lopen en kan zich alleen kruipend over de grond verplaatsen, zij gaat gewoonlijk naar school waar zij door tante Joice met de motor school wordt gebracht en naar haar klas gedragen. Voor Inzumi en de twee jongens wordt het schoolgeld betaald.

• Kleuterschool

Kampong Warsansan ligt ongeveer 20 km van Biak. De kleuterschool is gevestigd in het woonhuis van de kleuter juf. Ondanks dat het een klein schooltje is wordt er goed les gegeven, de juf had behoefte aan een whiteboard, Engelse boeken voor kleuters en balpennen en potloden. Die hebben we voor haar aangeschaft zij was daar er erg blij mee.

• School kampong Sunde

Kampong Sunday ligt 20 km ten oosten van Biak. Het hoofd van de school is een heel vooruitstrevende dame Serli. Serli zelf is geen Papua maar woont al 20 jaar in de kampong, zij zet zich heel erg in voor deze kampong, ze zij tegen mij ik hou van de

mensen hier en de mensen houden van mij, en dat dat zo is heb ik gezien, zij helpt de kampong echt vooruit, waar ik erg veel waardering voor heb, je zou willen dat er in andere kampongs ook zo iemand opstond. We zijn in 2018 voor het eerst daar geweest, Serli wilde voor de school graag een laptop en printer die is toen geschonken door stichting Hati Bersatu. Ook nu werden we weer hartelijk ontvangen door alle docenten, er werd direct een soort vergadering belegd. Op onze vraag waar ze nog behoefte aan hadden was het antwoord drie laptops voor drie andere klassen, ik heb uitgelegd dat dat ons budget te boven gaat. Er bleek ook behoefte aan een projectiescherm voor de beamer, die hebben wij voor de school gekocht. Ze hebben een goed team van zeven docenten die allemaal salaris krijgen, dat geld lang niet voor alle scholen, heel vaak is het dat beginnende docenten jarenlang geen of heel klein beetje geld krijgen, dit is in Nederland ondenkbaar.

• Groentetuin

Het hoofd van de school Serli vertelde dat de school een kleine groentetuin had, dat bracht ons samen met Serli op het idee om een grote schooltuin te maken samen met de schoolkinderen mensen uit de kampong. Alle leerkrachten de kinderen en inwoners van de kampong zijn direct enthousiast aan de slag gegaan om van een groot stuk grond het gras en onkruid te verwijderen. Er was behoefte aan een motor grastrimmer en die hebben we gekocht. Ik heb veel informatie gegeven over composteren tot nu toe werd alles verbrand wat slecht is voor het milieu, het is veel beter is om te gaan composteren en zo de tuin van voeding te kunnen voorzien. Ze gaan op drie verschillende plekken in de kampong bakken plaatsen om daar onder anderen de schillen van vruchten in te gooien maar ook etensresten en alles wat om huis geveegd wordt zoals blad en dergelijke. In de gesprekken die we hadden bleek dat een van de docenten thuis al met composteren bezig is en weet hoe je dat moet doen, hij zal dit uitleggen aan de bewoners en waar dit nodig is helpen. We hebben voor meer dan 100 euro aan tuinzaden aan Serli gegeven, zoals verschillende koolsoorten, couchette en watermeloen. Mocht dit een succes worden, heb ik Serly gevraagd dit ook bij kampongs in de buurt te promoten door bijeenkomsten met bewoners te organiseren en natuurlijk ook de scholen erbij te betrekken wat heel belangrijk is. En wij zullen dit blijven ondersteunen en in de toekomst uitbreiden.

• Naaicursus

Al enige jaren zorgen we voor een naaicursus, we hebben daar toen trapnaaimachines aangeschaft. De cursus wordt gegeven in de kamer bij Martha en Chris Padwa en ook deels buiten, geen ideale situatie, alle naaimachines blijven in de kamer staan ook na de cursus. We zijn begonnen om achter de woning een eenvoudig lokaal te maken waar de cursus gegeven kan worden. De naaicursus is een groot succes, er doen 13 vrouwen mee. Ze hebben al blouses, jurken gemaakt en gaan nu broeken maken.

- **Rijstproject**

Samen met Inge weer naar 30 arme gezinnen Rijst, olie, melk, thee, suiker, was zeep, en twee stukken zeep om de handen te wassen. Het rijst e.d. rondbrengen neemt twee dagen in beslag, Inge heeft de route die we de 1e dag gaan rijden. Eerst naar kampong Inggiri gereden, deze kampong ligt een klein eindje buiten de stad, op twee plaatsen rijst afgeleverd o.a. bij weduwe met kinderen waar we de woning een paar jaar geleden van hebben vernieuwt. Doorgereden naar kampong Samber (13 km van de stad) daar krijgen twee gezinnen een rijst pakket. Bij het eerste huis, een van de door ons nieuwgebouwde woningen woont een weduwe en haar kinderen, haar man is aan TBC is gestorven net toen de woning klaar was, daarvoor woonden zij in een krot van golfplaten. Ze vroeg om een overkapping achter haar huis, nu staat ze buiten te koken en de was te doen in weer en wind, dit gaan we voor haar regelen.

- **Padwa Sup**

Daarna na Padwa Sup, Padwa Sup ligt midden op het eiland, ook hier krijgen twee gezinnen een rijstpakket, bij een oude mevrouw brengen we denk ik al 10 jaar rijst e.d., zij woonde in een krotwoning met haar man en kleinkinderen. Ook hier hebben we een nieuw huis gebouwd, maar toen de woning klaar was heeft man zijn vrouw naar het krotje terug gestuurd, en de rijst wordt vaak door hem afgepakt. We hebben geprobeerd haar naar familie in een andere kampong te laten verhuizen, waar we voor haar een ruimte wilden bouwen naast een woning van een familielid, ze heeft het aanbod toen helaas afgeslagen. Inge en ik hebben poosje met haar zitten praten en Inge heeft haar nog weer gevraagd of ze toch niet wilde verhuizen, maar dat wil ze niet meer misschien ook wel begrijpelijk ze heeft hele leven daar gewoond.

Planning voor dit jaar

- 1 Leslokaal bouwen bij Martha en Chris Padwa.
- 2 Renovatie toiletten school kampong Adibai.
- 3 Woning Jenny, muren stukadoren en plafon.
- 4 Familie Randongir, plafon en keuken
- 5 Weduwe kampong Samber, keuken bouwen
- 6 Weduwe Samofa, plafon en dak

Ik hoop dat dit verslag duidelijkheid geeft wat we in Biak doen.

Op dit moment heeft Papua te maken met een lockdown, dus projecten staan op dit moment op een laag pitje. We hopen dat jullie ons blijven sponseren.

Met hartelijke groet,

- **Jantinus Weggemans**

PROJECTEN DIE WIJ MET UW HULP HEBBEN GESTEUND

Merauke	Kees de Rooy	Diverse projecten	700 euro
Sentani	Pater Nico Dister	Diverse projecten	700 euro
Jayapura	Mevr Oei/Roza Versteghen	Diverse projecten	700 euro
Wamena	Dr Oei/Liva Soe	Diverse projecten	700 euro
Fak-Fak	Pater Tromp	Diverse projecten	700 euro
Sorong	Pater Tromp	Diverse projecten	700 euro
Manokwari	Pater Tromp	Diverse projecten	700 euro
Kaimana	Pater Tromp	Diverse projecten	700 euro
Biak	Dhr J. Weggemans	Diverse projecten	700 euro

Zo u ziet zijn de projecten over alle grote plaatsen waar wij destijds gelegerd waren verdeeld. Stichting Papoea Steunfonds is opgericht in 1987 door oud Nieuw Guinea Militairen die graag de Papoea's willen blijven ondersteunen.

Wij vragen uw hulp door een bijdrage te storten.

NL55 INGB 0000 006887

DE BESTUURSLEDEN VAN DE STICHTING ZIJN:

Voorzitter

Wim van Luyn
Heerbaan 248
6566EX Millingen a/d Rijn
0481-433580
voorzitter@spsng.nl

Secretariaat

Heerbaan 248
6566EX Millingen a/d Rijn
0481-433580

Penningmeester

Henk Willemsen
Langendijk 29
4819ET Breda
076-5217876
penningmeester@spsng.nl

Verslag van de afgelopen periode in Sentani

Zolang ik in Indonesië woon, dat is straks in mei 48 jaar, vecht dit prachtige land tegen de weelderig tierende corruptie. Veelzeggend is het volgende verhaal dat hier de ronde doet. Op grond van een MoU (memorandum van overeenstemming) tussen hel- en hemelbewoners, tot stand gekomen op initiatief van eerst genoemden, zou er een brug gebouwd gaan worden tussen de twee locaties. De bouw zou gelijktijdig beginnen aan beide zijden. De hel ging voortvarend te werk. De eerste dag al 30 % klaar, de tweede 40 en de derde voor de volle 100 %. Aan hemelse zijde was men niet eens begonnen! Dus werden ze daar gebeld door de inwoners van de hel: “Ons aandeel in de bouw is al helemaal gereed. Jullie zijn niet eens begonnen! Waarom houden jullie je niet aan de afspraak??”

Uit de hemel klonk het antwoord aan de helbewoners: “Hoe zouden wij ermee kunnen beginnen!? Alle bij de aanvang van een groot bouwwerk betrokken lieden: planners, consultants, designers, ingenieurs, aannemers, CEO's, ze zitten allemaal bij jullie.”

Alle gekheid op een stokje, na rampjaar 2019 hopen we op een vreedzaam 2020. Al zijn vanuit het oogpunt van handhaving der mensenrechten in Papua de voortekenen even ongunstig als de na-tekenen van de laatste jaren, de christelijke hoop zal ons altijd blijven bezielen en ons behoeden voor een passief verzuchten “dat het nu eenmaal zo is” alsof er niets aan te doen zou zijn. Wij zitten hier echt niet bij de pakken neer!

Met uw hulp door ons op weg geholpen

Niet vaak vertel ik u over degenen die uit onze kindertehuizen zijn afgezwaaid om in wat ten onrechte het “volle leven” wordt genoemd (alsof een kind niet “ten volle” zou leven!) hun eigen weg te gaan. Of over degenen die wij hebben mogen bijstaan in hun “strijd om het bestaan”. Hieronder het een en ander over twee van onze alumni die nu zelf het hoofd boven water kunnen houden.

• Marselina

Na haar kinderjaren in Huize Hawai te hebben doorgebracht, studeerde Marselina (roepnaam Selly, vanwege Mar-SELL-na) voor verpleegkundige en kreeg werk in het katholieke ziekenhuis Dian Harapan (Lamp van Hoop) te Jayapura, eerst op de afdelingen waar de patiënten dag en nacht verpleging nodig hadden, en daarna in de oogkliniek waarvan de directeur, Dokter Januar, destijds door de oprichter van het ziekenhuis, Pater Jan van der Horst OFM, in staat is gesteld om te studeren voor oogarts, in Indonesië een van de langste studies (zeven jaar!).

- **Max May**

Hij is al jaren getrouwd, Pak Max en zijn eega Doortje. Ze hebben vier kinderen: de oudste, een meisje, is dubbel gehandicapt en wordt door vader Max elke dag naar een aanepaste school in Waena (stadsdeel van Jayapura) gebracht. Het jongste kind zit nog op de basisschool. Lang voor zijn huwelijk heeft Yapukepa hem in staat gesteld een cursus automonteur annex chauffeur te volgen, en daarmee verdient hij nu de kost in Sentani en omgeving. Dank zij uw bijdragen heeft hij nu zelf een "eigen" auto en hoeft dus nu niet meer zoals vroeger, een deel van de dagelijkse verdiensten af te dragen aan de eigenaar van de auto. Bovendien is hij begonnen met een bescheiden koffieplantage in zijn geboortestreek, de Keerom, het achterland van Jayapura.

- **Beroepsopleiding "SANYONA"**

Onze Stichting YaPuKePa beseft hoe snel Papua zich ontwikkelt op vele gebieden. Er is hier een enorme activiteit gaande op het gebied van de infrastructuur: wegen en bruggen, vliegvelden en havens worden in sneltempo ge- of verbouwd; de landbouw gebruikt steeds geavanceerder materiaal; toerisme en telecommunicatie ontwikkelen zich razend snel. Garages voor auto's en motorfietsen schieten als paddestoelen uit de grond. Geconfronteerd met deze supersnelle technologische ontwikkeling voelen vele Papoeajongeren zich overrompeld en in de steek gelaten door de "vooruitgang" die aan hun neus voorbijgaat, omdat zij er niet of nauwelijks op zijn voorbereid. Dat in tegenstelling tot de transmigranten die van overbevolkte eilanden naar het dun bevolkte Papoea zijn gekomen om hier te kunnen voorzien in hun levensonderhoud. Dat is uiteraard hun recht, maar voorkomen moet worden dat voor "Jan(neke)-de-Papua" (v/m) zal gaan gelden: "ik stond erbij en ik keek er naar". Zeker, in 2012 zijn we al begonnen met ons Padua College (HAVO/VWO) in Sentani, Jayapura. Deze school-met-internaten (naar het voorbeeld van de Engelse colleges) loopt nu als een trein. Maar naast algemeen vormend onderwijs is ook beroepsonderwijs noodzakelijk, zowel vanuit het oogpunt van de samenleving die grote behoefte heeft aan vakmensen alsook gezien vanuit de talenten waarvan de Schepper onze kinderen heeft voorzien. Om deze twee redenen heeft de stichting Papua Dochter van Compassie besloten een beroepsopleiding te starten, om zodoende de Papua jeugd beter voor te bereiden op de uitdagingen van de huidige ontwikkelingen op met name technologisch gebied. Het gaat om een middelbare technische school als een boarding school. De meeste scholieren zullen intern zijn, omdat wij vooral mikken op de kinderen uit het binnenland waar het onderwijs slecht is of soms helemaal afwezig. De beroepsopleiding-in-staat-van-wording heet Santo Yosef Nazaret (SanYoNa) naar de vader van Jezus die in Nazareth zijn zoon een eerbaar beroep heeft bijgebracht.

• Yapukepa's contactpersoon

Volgende maand bereik ik - insya Allah - de aanvallende leeftijd die door de cijfers 1 en 8 wordt bepaald. Dus is het intussen wel tijd om eens na te denken over mijn opvolger die het contact met u gaat voortzetten op het moment dat ik daar niet meer toe in staat zal zijn. Dat nadenken is trouwens niet iets van gisteren. Al een paar jaar geleden heb ik de heer Thomas Darmadi, secretaris van onze Stichting Papoea Dochter van Compassie gepolst in verband met de vraag of hij, mocht ik -al dan niet plotseling- gaan hemelen, bereid zou zijn het estafettestokje als contactpersoon van mij over te nemen. "Bapak Thomas" die steeds klaar staat om iemand een plezier te doen, verklaarde zich hiertoe van harte bereid. Al spreekt hij geen Nederlands (dat doet men helaas in Nederland zelf ook steeds minder!), met engels kan hij behoorlijk uit de voeten.

Aan deze vaardigheid die hij zich als vluchtleider bij de missievliegerij AMA (Associated Missions Aviation) had eigen gemaakt, is het te danken resp. te wijten dat hij door het bestuur van het katholicus ziekenhuis "Lamp van Hoop" (Dian Harapan) dat verlegen zat om een engels sprekende, betrouwbare persoon, eerst tijdelijk ingehuurd, maar daarna voorgoed overgenomen werd als bestuurssecretaris. Ik ga proberen om hem tijdens de zomermaanden in Nederland te krijgen, want dan ben ik daar eveneens, zodat ik hem kan voorstellen aan diegenen onder u die het nodig of wenselijk achten persoonlijk kennis te maken met degene die u t.z.t over het reilen en zeilen van Yapukepa kan vertellen. In een ander verband was hij al twee keer in Nederland, zodat sommigen onder u reeds kennis met hem konden maken.

Mijn oprechte dank voor de jarenlange steun: financieel, moreel en spiritueel.
Vrede en Alle Goeds.

Nico Dister, OFM

Verslag van de afgelopen periode in Jayapura

Geachte SPS

In het jaar 2020 zijn bij Stichting Obel m.b.t. oogzorg in Papua enkele projecten aangevraagd door de afd. oogheelkunde Dian Harapan ziekenhuis samen met de oogartsenbond Indonesië afd. Papua.

1. Outreachprojecten naar Biak en Serui. De plannen zijn om twee keer naar zowel Biak en Serui te gaan, om oogzorg te verlenen incl. staaroperaties met het inbrengen van een intra oculaire lens.
2. Screening van lagere schoolkinderen op gezichtsvermogen plus het verstrekken van gratis brillen waar nodig. Een school in Sentani gebied en een ander in Arso gebied. Dergelijke projecten zijn ook in 2019 gerealiseerd, met financiële hulp van Stichting Obel, met o.a. de bijdragen die zijn ontvangen van Stichting Papoea Steunfonds

M.b.t. het project van mevr. Rosa Verstegen, Rumah Agape en de PAUD ; ook medio dit jaar heeft mevr. Rosa Verstegen een aanvraag ingediend voor de onderwijsprojecten t.b.v. Papua vrouwen (Rumah Agape) en de pre-school kinderen opvang / scholing (PAUD).

Het is een voortzetting van de activiteiten die voorheen werden gesteund door Stichting Anak2 Papua, Stichting Obel (afgelopen jaar) met o.a. de bijdrage van Stichting Papoea Steunfonds.

In het jaar 2020 zullen deze projecten wederom worden gesteund door Stichting Obel met o.a ook de bijdragen van Stichting Papoea Steunfonds. Echter de covid 19 pandemie die ook Indonesië en Papua heeft getroffen, heeft problemen veroorzaakt in de uitvoering.

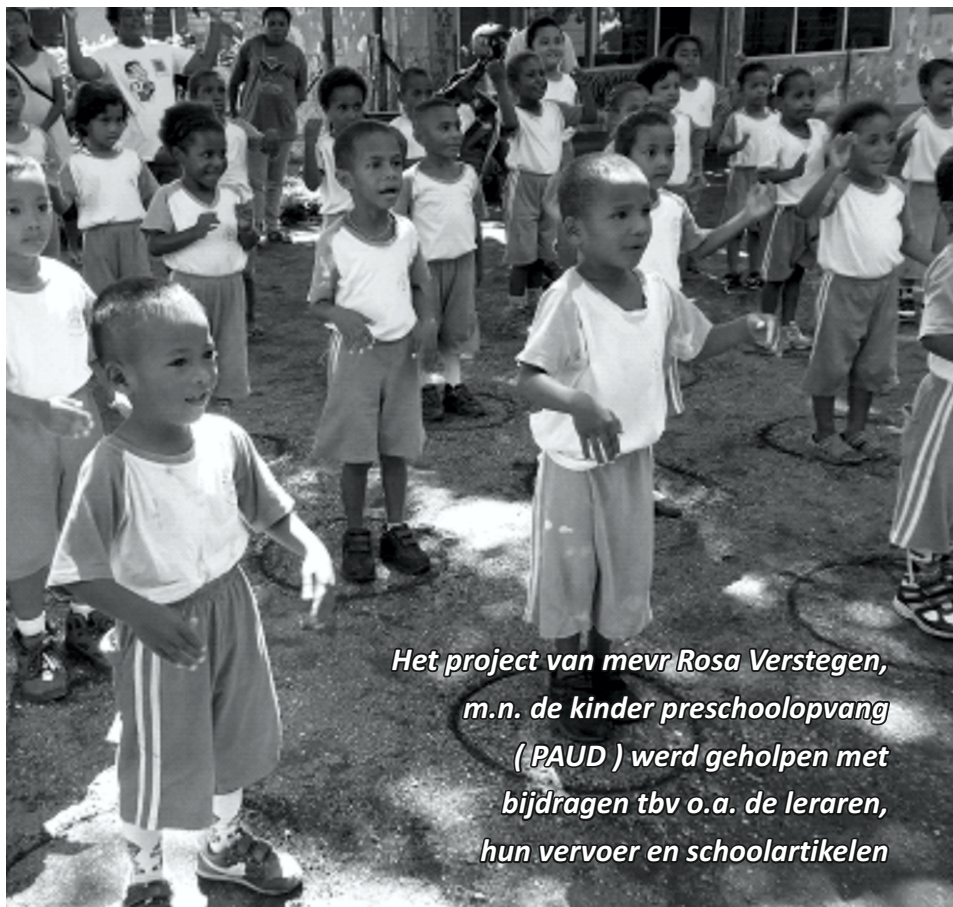
Deze pandemie heeft een strenge lockdown veroorzaakt, waardoor men Papua niet in en uit mocht gaan . Ook de binnenlandse reizen binnen Papua zelf, waren verboden. Scholen werden gesloten (tot nu toe); onderwijs werd zoveel mogelijk via internet verstrekt. Dit maakte dat de vrouwen en kinderen niet naar “school” mochten komen, waar mogelijk werd nog onderwijs gegeven via internet met al zijn problemen van slechte verbinding, geen apparatuur etc. etc. De kosten blijven wel doorgaan, leraren die via internet lesgeven, moeten worden betaald alsmede het onderhoud van de gebouwen.

De oogzorg projecten zijn tot nu toe niet gerealiseerd vanwege het reisverbod en ook de projecten van mevr. Rosa Verstegen lopen niet optimaal v.w.b. de sluiting van de scholen t.g.v. de covid 19 pandemie. Medio maart 2020 werd een outreach project naar Biak gehouden (net voor de lockdown), waarbij oogzorg werd verleend, inclusief 35 patiënten die merendeels zijn geopereerd aan staar. Hoe het dit jaar gaat verlopen, moeten we helaas afwachten.

Ik hoop dat het bovenstaande meer inzicht heeft gegeven in de projecten waar uw Stichting een bijdrage aanlevert.

Hartelijke groet,

S.H. Oei, penningmeester St. Obel

*Het project van mevr Rosa Verstegen,
m.n. de kinder preschoolopvang
(PAUD) werd geholpen met
bijdragen tbv o.a. de leraren,
hun vervoer en schoolartikelen*

Afgelopen jaar hebben wij in samenwerking met de Stichting Oogzorg VerWeg Dichtbij, twee outreachprojecten gefinancierd t.b.v. het verstrekken van oogzorg inclusief staaroperaties met het inbrengen van een intraoculaire lens in Biak en Serui.

Ook werden bij twee lagere scholen kinderen op gezichtsvermogen onderzocht en aan de kinderen waar nodig, een bril verstrekt. De scholen waren te Sentani en in Arso, gemeente Keerom.

***Brilaanmeting Lagere schoolkinderen
project Dian Harapan ziekenhuis***

Verslag van de afgelopen periode in Merauke

Mijn excuses dat jullie zolang hebben moeten wachten op een bericht mijnerzijds. Ik hoop dat het met jullie goed gaat en gezond zijn zoals ik zelf ben. Nog meer nu onze beste *Piet van Mensvoort* (+) zo plotseling overleden is, wat voor mij ook deze maand veel persoonlijke correspondentie met zich mee brengt. Er zijn zo ontzettend veel mensen die Piet goed kenden en nu vragen en meer duidelijkheid willen hebben over zijn plotseling overlijden. En zo komen er steeds zaken tussendoor.

Nu zal ik hier beneden een stukje schrijven als dank aan Stichting Papua Steunfonds als dank voor hun gift van begin dit jaar.

Geacht Bestuur, van Stichting Papua Steunfonds en alle anderen die via de SPS een steuntje meegeven aan de projecten die wij hier uit voeren met de mensen uit het mooie land Papua, het vroegere Nederlands Nieuw Guinea.

Begin dit jaar even voordat het Covid 19 virus de lelijke dodelijke kop opstak en wel op 31 Januari 2020, kreeg ik via onze missie Procuur MSC Tilburg het bericht dat er voor mijn werk hier het mooie bedrag van 700 euro over gemaakt was.

Hiervoor eerstens hartelijke dank voor deze financiële steun!

Natuurlijk bent u ook benieuwd hoe wij dit geld omzetten in iets daadwerkelijks. We zijn hier nu bezig met de laatste fase met betrekking tot het afwerken van het grote weeshuis. Op het terrein zijn er nog enkele lichtmasten nodig, een verharde inrijlaan en een goede grote ijzeren schuifpoort. Ook dit jaar heb ik daar geld van de SPS voor gebruikt, zie de foto.

Voor de komende jaren wil ik ook af en toe wat geld besteden aan de de vorming van onze papua jeugd. Al blijft dat natuurlijk bij enkelen. Diegene die er echt voor in aanmerking komen zodat het ook een echte effectieve steun is.

Op dit moment help ik een papua meisje, Theodora Uken roepnaam Olla, met het studeren in Jakarta op de dokters Faculteit UKI. Theodora is momenteel bezig aan haar 7de semester en haar scriptie aan het voorbereiden. Volgend jaar, als alles goed gaat kan ze dit afronden en haar colleges afronden op de dokters faculteit. Vervolgens gaat ze nog twee jaar praktijk volgen in verschillende ziekenhuizen.

Haar puntenlijst van de colleges zijn voor een papua meisje heel er goed, een gemiddelde 8.

Haar studie wordt betaald door het regeringsbestuur van Merauke die in verband met Dokters Studenten van

Merauke een contract hebben lopen met de faculteit in Jakarta voor de kosten van het studeren en het maandelijks zakgeld.

Wat dat laatste betreft is het bestuur soms wat aan de late kant. Theodora Uken die op het moment pas 23 jaar oud is, een pluim voor haar omdat ze het zo goed doet op de faculteit.

Beste mensen en gulle gevers van Stichting Papua Steunfonds, nogmaals hartekijk dank voor alle giften en wat jullie doen voor mij, de laatste Nederlandse missionaris van Merauke.

Met hartelijke en vriendelijke groeten,

P. Kees de Rooij MSC Merauke Papua.

STUCADOORSBEDRIJF

Van Gils

GEVELISOLATIE B.V.

Zonnedaauw 44

4841 NP Prinsenbeek

06 54790354

076 5416694

Faike van Gilsinfo@vangilsgevelisolatie.nl<http://www.vangilsgevelisolatie.nl>**Hier kan uw advertentie staan!**

Door te adverteren in ons magazine steunt u indirect de belangen van de Papoea's in West Nieuw Guinea. Wilt u meer weten stuur dan een mailtje naar het volgende adres: info@spsng.nl

CopynetBreda
Méér dan kopiëren

Maandag t/m vrijdag van 9.00 - 18.00 uur

Zaterdag van 9.00 - 17.00 uur

Copy Net Breda B.V. | van Coothplein 40-42 | 4811 NG BREDA | T 076-5149706

T DTP afd. 076-5204857 | F 076-5141563 | E: dps@copynetbreda.nl | www.copynetbreda.nl